

Uitdeling in India

februari/maart 2023 Twinbears

Maandag 13 maart 2023

We zijn er aan gewend, gelukkig. Sonny belt om te zeggen dat hij niet om kwart voor 10 komt, maar om half 12. Ook goed.

En keurig op tijd horen we een klop op de deur. Met elk een klein tasje en in totaal 13 beertjes lopen we naar Sonny in zijn auto. We rijden naar Devenari, vlak bij het tentenkampje waar we rijst, linzen en olie uitgedeeld hebben. We gaan hier naar een kinderopvang en stoppen voor deur.

Direct komen veel vrouwen naar buiten lopen om ons welkom te heten, dus gaan we samen naar binnen.

Voor ons zitten de hele jonge kinderen op de grond. Maar het is niet alleen voor sommige kinderen schrikken als we binnenkomen, ook wij schrikken als we de kinderen tellen: het zijn er 18! Hoe gaan we dat doen met maar 13 twins? Tja, dat is nu altijd wat wij willen vermijden, want het is hartverscheurend om 5 kinderen niets te geven.

Maar weglopen kan ook niet meer. We aarzelen “what to do”? Sonny haalt zijn schouders op: ‘het is wat het is’. Maar wij vinden gelukkig een oplossing: broertjes en zusjes krijgen er samen één.

Een van de begeleidsters zoekt een aantal kinderen uit en dan kan de chaotische uitdeling beginnen. Moeders pakken hun kind op als het huilt, dat scheelt alweer een hoop onrust.

Zo grappig nu om ook de hele kleintjes een knuffeltje te mogen geven. Het is vaak gretig aanpakken en meteen ermee spelen.

De begeleidster vraagt of we wat meubilair en een klok voor de opvang willen kopen. Nou, volgend jaar komen we vast terug en dan bespreken we haar wensen weer. Voor nu is het op. De tassen zijn leeg en ons budget is ook meer dan opgegaan. Hierover later.

Blij lachend en al handenschuddend verlaten we het gebouwtje en rijden naar Sonny's huis voor een lunch met zijn vrouw en dochter ter afsluiting van ons bezoek aan India dit jaar.

We nemen na de maaltijd hartelijk afscheid van elkaar en beloven volgend jaar terug te komen. Sonny rijdt ons terug naar Mamallapuram en zet ons, op ons verzoek, uit op het kruispunt.

De schriften en pennen blijven bij Sonny in de auto, die gaat hij aan de schoolkinderen geven als hij ook de rijst, linzen en olie uitdeelt. Daar zal hij foto's van maken en naar ons opsturen.

En de volgende dag kwamen Sonny en Kartik nog even langs om afscheid te nemen van ons.

Naschrift:

Het verzoek van de school in Arungundram (zie het eerste verslag 2023) voor de overkapping van de plek waar de kinderen hun maaltijd gebruiken, hebben we eerst samen en daarna met de aannemer en Sonny besproken.

Het is een rib uit ons lijf. Toch besluiten we om de opdracht te verstrekken.

Carla maakt via haar ING-app het geld over, maar zo simpel als wij dachten dat het zou zijn, is het dus niet. Uren zitten we op ‘ons kantoor’, dat is op de trap in ons guesthouse, de enige plek waar wifi is. We chatten met de ING en krijgen elke dag andere berichten over de overmaking van het geld. Het is om dol van te worden.

Nu, terwijl ik dit schrijf en dus al weken later, heeft de bank eindelijk aangegeven dat het geld terecht is gekomen bij de bank in India. We hopen dat de bouw binnenkort van start kan gaan.

We hebben weer een heerlijke tijd in India gehad, met veel emotionele en vrolijke momenten. Het gevoel van verbondenheid met de mensen in Tamil Nadu India is groot. We zijn Sonny en Kartik heel dankbaar voor al hun hulp, want zonder hen zouden we de kinderen niet kunnen vinden in de dorpen. En we hopen dat we in 2024 weer terug mogen gaan met nieuwe twinbearknuffels om uit te delen.

